

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobců:

a) **L. G.**
státní příslušnost Gruzie

b) **R. S.**
státní příslušnost Gruzie

c) **nezl. M.G.**
státní příslušnost Gruzie

d) **nezl. S. G.**
státní příslušnost Gruzie

e) **nezl. A. G.**
státní příslušnost Gruzie

všichni toho času Pobytové středisko Havířov

Shodu s prvopisem potvrzuje

sídlem Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2019, č. j. OAM-220/ZA-ZA11-ZA22-2019 a č. j. OAM-219/ZA-ZA11-ZA22-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 62 Az 32/2019 a 62 Az 33/2019 **se spojují** ke společnému projednání, přičemž nadále budou vedeny pod sp. zn. 62 Az 32/2019.
- II. Žaloby **se zamítají**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- 1. Žalobci – žalobce a) a b) jsou rodiče žalobců c), d) a e) - se podanou žalobou ze dne 9. 8. 2019 domáhali přezkoumání shora uvedených rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2019, kterými bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b dle zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, v aktuálním znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
- 2. Žalobci tvrdí, že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když nezjistil řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále žalovaný dle žalobců nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobců dle ustanovení § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu. Žalobci se rovněž domnívají, že splňují zákonné podmínky po udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu a v poslední řadě hrozí samotným žalobcům, dle jejich tvrzení v případě návratu nebezpečí vážné újmy (§ 14a zákona o azylu). Žalobci sdělili, že žalobci a) bylo v jeho rodné zemi – Gruzii, bylo vyhrožováno kriminálními živly. Žalobcům bylo vyhrožováno fyzickou likvidací, a to včetně dětí. Žalobkyně b) mimo jiné sdělila s ohledem na případné hrozící nebezpečí vážné újmy skutečnost, že se jí neznámá žena pokusila unést její dítě ze školky. Žalobkyně b) se ve své žalobě odkázala na čl. 3 odst. 1 a 2 Úmluvy o právech dítěte, s ohledem na princip nejlepšího zájmu dítěte. Žalobce a) ve své žalobě nadto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 254/2017-40 ze dne 4. 1. 2018, který řešil rozložení důkazního břemene a břemene tvrzení z pohledu žadatele.

3. Žalovaný navrhl obě žaloby zamítnout. Uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Zdůraznil, že ze správního spisu nikterak nevyplývalo, že by žalobcům hrozila vážná újma ze stran soukromých osob. Ve vyjádření k žalobě žalobce a) mimo jiné sdělil, že nelze ze zjištěných skutečností dovodit, že by žalobci a) neposkytly ochranu příslušné gruzínské orgány, resp. nebyla doložena situace, že by gruzínské státní orgány neposkytly žalobci a) potřebnou ochranu, jelikož o ni žalobce a) ani nepožádal. Žalovaný nakonec sdělil, že se domnívá, že v obou věcech žalobců se dostatečně vypořádal se všemi známými důkazy, a že k závěrům dospěl na základě logických a objektivně podložených úvah.
4. Žalobci podali shodně dne 4. 9. 2019 doplnění k žalobám ze dne 9. 8. 2019. Žalobce a) ve svém doplnění nad uvedené v původní žalobě sdělil, že vyhrožování ze stran soukromých osob by se dalo popsat jako systematický a dlouhodobý nátlak na jeho osobu. Odkázal na zprávu Human Rights Watch z roku 2018 ve spojení s rozhodnutím „NSS č. j. Azs 50/2008-62 ze dne 31. 10. 2008“. Tyto dokumenty dle žalobce pojednávají o nefunkčních orgánech v zemi původu. Dále se žalobce a) vyjadřoval k termínu „uprchlík“ a k jejich postavením v rámci příručky UNHCR, týkající se postupů pro určování právního postavení uprchlíků. Opětovně poukazoval na jeho vystavení přímým hrozbám, pronásledováním či způsobením vážné újmy, a to skrze čl. 4 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „směrnice č. 2011/95“). V poslední řadě žalobce a) poukázal na dvě rozhodnutí NSS č. j. 6 Azs 50/2003-89 ze dne 24. 2. 2004 a č. j. 5 Azs 12/2012-47, které upozorňují na uplatnění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“.
5. Žalobkyně b) ve svém doplnění nad uvedené v žalobě odkázala na směrnici č. 2011/95, a to konkrétně na odst. 36, ve kterém se pojednává o postavení rodinných příslušníků uprchlíka. Žalobkyně b) rovněž sdělila, že je se svým manželem (žalobcem a) neodmyslitelně spjata, a to s ohledem na jejich dlouhodobé soužití, společný život a nezletilé děti. Újmu manžela by považovala za svou vlastní újmu. V závěru svého doplnění k žalobě odkázala žalobkyně b) na ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, který uvádí, že zranitelnou osobou se myslí též nezletilá osoba bez doprovodu, popř. rodič nebo rodina s nezletilým dítětem.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobci dne 1. 3. 2019 podali žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 7. 3. 2019 poskytli údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedli, že od roku 2003 jsou členy politické strany Sjedenocené národní hnutí (dále jen „SHN“). Dále sdělili, že dne 25. 2. 2019 odletěli z Gruzie (z Kuitaisi) do Španělska. Ze Španělska se opět letecky dopravili do Itálie a poté do České republiky (letišť v Ostravě). Jako důvod žádosti uvedli, že jim v jejich rodné zemi bylo vyhrožováno lidmi z politické strany Gruzínský sen. Žalobkyně b) navíc uvedla, že bylo vyhrožováno únosem jejich dětí. Téhož dne, tedy 7. 3. 2019 byl s žalobci proveden pohovor k jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci kterého nad rámec uvedeného uvedli, že v Gruzii mají rodinu a že v Gruzii podnikali v oblasti cukrovinek a oděvů. Žalobci sdělili, že jim bylo prvně vyhrožováno na podzim roku 2018, a to lidmi, kteří byli napojeni na politickou stranu Gruzínský sen. Další vyhrožování přišlo v únoru 2019, a to ze strany soukromých kriminálních osob ve spojitosti s podnikáním žalobců. Na základě těchto výhružek se žalobci rozhodli vycestovat ze země svého původu – z Gruzie.

7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace v Gruzii z července 2018, hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019, informace o postavení členů strany SNH z května 2019 a také informace o možnosti kontaktování veřejných gruzínských orgánů (konkrétně policie) z ledna 2018. Žalobcům byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobci pouze doplnili, že je ke dni 9. 6. 2019 hledaly v Gruzii nějaké osoby. Tuto informaci jim sdělil jejich přítel, který v Gruzii žije.
8. Dne 23. 7. 2019 rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími. Uzavřel v nich, že důvodem žádostí bylo vyhrožování žalobce a) na podzim roku 2018, a to z politických důvodů a následně v roce 2019 vydírání ze strany neznámých osob v souvislosti s podnikáním žalobce a). Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z prokázaných skutečností, zpráv o zemi původu, apod. Žalovaný nezjistil žádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo, že žalobcům a) a b) hrozí při jejich návratu pronásledování, přímo hrozící nebezpečí závažné újmy či kruté a nelidské zacházení. Žalovaný naopak několikrát upozornil v napadených rozhodnutích na skutečnost, že žalobci a) a b) nevyužili právní prostředky své země (např. možnost obrátit se na policejní orgány Gruzie) a své obavy vyřešili opuštěním země. Lze tedy konstatovat, že státní orgány neměli ani možnost vyřešit problémy žalobců a poskytnout jim svou ochranu, jelikož se o nich nikterak nedozvěděly. Oba žalobci jsou dospělí, plně svéprávní lidé, kteří mají v rodné zemi rodinné zázemí. Nadto žalovaný v rozhodnutí týkajícím se žalobkyně b) uvedl, že samotné žalobkyni a jejím dětem nebylo nikterak vyhrožováno. Uzavřel, že dle prokázaného skutkového stavu ve spojení s výpovědí žalobkyně b) bylo vyhrožováno pouze manželovi žalobkyně b). Co se týče možného únosu její dcery ze školky v Gruzii, žalovaný uvedl, že toto tvrzení žalobkyně není podloženo objektivními důkazy, se kterými by mohl žalovaný pracovat. S ohledem na všechny důkazy a okolnosti obou případů žalovaný mezinárodní ochranu žalobcům a) a b) neudělil.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Krajský soud upozorňuje, že s ohledem na obsah žalob žalobce L. G. (původně sp. zn. 62 Az 32/2019) a žalobkyně R. S. spolu s nezletilými dětmi (původně sp. zn. 62 Az 33/2019), rozhodl o spojení uvedených věcí ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 62 Az 32/2019.
11. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Gruzii soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadených rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá zcela jednoznačně, že se žalobce a) nikdy neobrátil na státní orgány v Gruzii, ačkoli nevystaly žádné okolnosti (nebyly ani nikým tvrzeny), že by mu v tomto cokoli bránilo. Tvrzení žalobce, že by se stejně nic nestalo, pokud by se na státní orgány v Gruzii obrátil, je nutné zejména pro jejich obecnost a nepodloženost odmítnout. Žalobce a)

v průběhu správního řízení nikdy nenamítl, že by se na státní orgány nemohl obrátit, resp. že se na ně neobrátil pro důvody uvedené žalobcem v žalobě. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se situací v zemi původu žalobce při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.

12. Krajský soud si v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, který formuloval v právní větě, že *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 tento sdělil, že *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“*
13. Optikou uvedené judikatury lze souhlasit s právním posouzením žádostí žalobců, tedy, že žalobci uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Za situace, kdy žalobci ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdili žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítali nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné.
14. K žalobě žalobkyně b) krajský soud sdílí názor žalovaného, že samotné žalobkyni a jejím dětem nebylo vyhrožováno, a to ani ze stran politické strany Gruzínský sen, ani ze strany neznámých soukromých fyzických osob. Vše se týkalo pouze žalobce a). Nelze udělit mezinárodní ochranu osobě, které nebylo v její rodné zemi nikterak vyhrožováno. Tvzení žalobkyně b) o nepovedeném únosu její dcery ze školky není doloženo žádnými relevantními důkazy. Pokud se týká toho, že žalobkyně a) pociťuje újmu svého manžela za svou vlastní, nemá uvedená skutečnost vliv na rozhodnutí ve věci. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2019, č. j. 52 Az 20/2019-26, který uzavřel, že: *„Pro posouzení důvodnosti žaloby je tak předně třeba posoudit otázku, zda je přípustné, aby žadatel o udělení mezinárodní ochrany dovozoval svůj nárok od postavení jiné osoby. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Citované ustanovení stanoví podmínky, za jakých se cizinci udělit azyl. Požadavek naplnění stanovených podmínek je přitom třeba vztahovat k jednotlivci, tj. k osobě žadatele. Jinými slovy, příslušný správní orgán (žalovaný) u každého žadatele zkoumá, zda on (a právě on) předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu splňuje. Podle ustálené judikatury podléhá každá žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to i v případě rodinných příslušníků,*

individuálnímu posouzení, ostatně to je logické, neboť každý z rodinných příslušníků může tvrdit, případně mít, jiné důvody pro udělení azylu. Důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany nelze bez dalšího odvozovat od jiné osoby (srov. rozhodnutí NSS ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40“.

Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žaloby žalobců jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci v řízení úspěšní nebyli a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem III. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. dubna 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce